

DIRECTOR: Preot V. Chindriș
Redacția și Adm. Cluj, Str. Chintăului 51 — Tel. 30-65

ABONAMENT anual 100 Lei — împreună cu „Vieța Cooperativă” 125 Lei
— pentru instituții și autorități 200 Lei — abonament de sprijin 500 Lei

Inregistrată la Tribunalul Cluj sub No. 85
APARĂ SĂPTĂMÂNAL

Imn de slavă

de G. B. SINTIONEANU

Peste 'ntinderi nepăsare...

Dar la marginea orașului,
într'un grajd sărăcăcios, cu
balegă și păianjeni, cu miros
greu și ogrinji, se săvârșește
o minune. Hristos împăratul
împăraților se naște în acest
umil lăcaș, încălzit numai de
răsuflarea caldă a dobitoacelor.

Intunecimea nopții este spin
tecată de lumină strălucitoare.
Porțile cerului se deschid și
milioanele de îngeri, într'un
cor divin cântă mărețul imn
al păcii: „Mărire întru cele
de sus lui Dumnezeu și pe
pământ pace, între oameni
bună învoire”.

Acest imn de slavă, cântat
de cerești ființe a cutreerat în-
treg pământul, pătrunzind su-
fletele chinuite, dând putere
celor slabi, înălțind pe cei că-
zuți. Și cei rămași în urmă,
cei obidiți, s'au încălzit la mă-
reția acestor acorduri.

Astăzi cu timpuri, de tul-
guiri molcome, când sâta ce-
rului și-a început ași cerne
albele petale, de pe crengile
iernii, cântecul se înalță în
ritmuri de colindă, străbătând
hăurile făcând să clocotească,
de zarva scoasă din bucurii
înălțătoare, satele pitulate în văi

Fete ascunse în faldurile
nopții sunt luminate de o pâl-
pătae din focul dumnezeiești
bucurii, căci s'a născut, Docto-
rul celor neputincioși, Puterea
celor slabi, Dreptatea celor asu-
priți și Hrana celor flămânzi.

Astăzi s'a născut acel care
este tuturor scăpare.

În dosul geamurilor aburite,
în căldura molcomă, să deschi-
dem sufletele pentru ca odată
cu, acea colindă ce se înfiri-
pează sub streșina încicurată,
să înălțăm imn de mărire, ce-
lui care pentru noi s'a născut.
Să nu lăsăm ca sărbătoarea
să treacă, înainte de a căuta
ca: **Nașterea lui Hristos
să ne fie de folos.**

Hristos se naște, măriti-l

**Hristos din ceruri, întâmpinați-l;
Hristos pe pământ, înălțați-vă;
Cântați Domnului tot pământul,
și cu veselie laudați-l, că s'a
preamărit.**

**Astăzi primește Vitleemul pe
cela ce șede pururea împreună
cu Tatăl.**

**Astăzi îngerii preamăresc cu
dumnezeiască cuviință pe prun-
cul, cel ce s'a născut.**

**Hristos s'a născut din Fecioara.
Astăzi toate se umplu de bucurie.**

Colindă

În seara Crăciunului nostru
Mare bucurie-a fost,
Fost-a bucurie'n lume
De așa mare minune!

Iosif cu sfânta Marie,
Porniră'n călătorie
Șajungând într'un oraș;
Iși ceru puțin locaș.

Da'n oraș nu era loc,
Ca să se nască Hristos,
N'au vrut să le deie pat;
Ei într'un grajd au intrat.

Într'un grajd cu boi și vaci;
La niște oameni săraci.
Acolo sfânta Maria,
Naște lumii pe Mesia.

În iesle pe fân uscat,
Pe cerescul Împărat.
În sus cătră răsărit,
O stea nouă s'a ivit.

Magii dac'au văzut steaua,
S'au dus cum se duce rova.
Steaua merșeră'nainte,
Ei călătoriau ferbinte.

În oraș dac'au ajuns!
Steaua lor li s'a ascuns.
Când spre grajd s'au
îndreptat;
Steaua lor s'a arătat.

S'au adus Lui daruri sfinte,
Și i le-au pus înainte:
Aur, smirnă și tămâie,
S'avem cu toți, bucurie.

i. p.

**VIEAȚA CRESTINA, do-
rește tuturor cititorilor,
abonaților, colaborator
lor și tuturor creștinilor
ca nașterea lui Hristos
să le aducă pace și bu-
nă'nvoire, în căldura că-
minelor. Iar în inimi să
le picure gânduri curate
și dragoste de cele înalte.
Hristos din iesle vă pri-
vească pacea Lui vo dă-
ruiască.**

El iarăși va veni

Acum 1938 ani, Domnul Isus Hristos a venit ca Mântuitor,
— a doua oară El va veni ca judecător

Credeul ne aduce mereu aminte de ceia ce spune Scriptura, că Domnul „iarăși va veni.“ El a venit acum 1938 ani ca Mântuitor al neamului omenesc. Și va mai veni odată dar atunci va veni ca Judecător al neamului omenesc.

Toate Scripturile arată cât de înfricoșată va fi această, a doua venire a Domnului. Și toate Scripturile arată și semnele acestei veniri. In Apocalips cap. 19, venirea Domnului este arătată astfel:

„Apoi am văzut cerul deschis și iată s'a arătat un cal alb. Cel ce sta pe el se cheamă Cel credincios și Cel adevărat și El judecă și se luptă cu dreptate.

Ochii Lui erau ca para focului, capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești și purta un nume scris, pe care nimeni nu-l știe decât numai El singur.

Era îmbrăcat cu o haină murdă în sânge. Numele lui este „Cuvântul lui Dumnezeu“.

Oștirile din cer îl urmau călări, pe cai albi, îmbrăcate cu în suptire alb și curat. Din gura Lui eșea o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cărmui cu un toiag de fier. Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta „Împăratul Împăraților și Domnul Domnilor“ (Ap. 19, 11—16). Cuvântul lui Dumnezeu ne

spune aici, înfricoșat și cutremurător, că Domnul va veni cu sabie și toiag de fier. Pe tot locul în Biblie, venirea Domnului e arătată având ca presemn sabie și urgia. Se va lua mai întâi pacea de pe pământ... se va ridica o împărăție asupra altei împărății... va fi foamete, ciumă și necazuri ce n'au fost dela începutul lumii și apoi, după suferințele acestei zile, va veni Domnul, va veni slășitul. (Matei cap. 24, Luca cap. 21).

Vor tropăi mai întâi prin lume, cu urgie și moarte, caii apocaliptici dela Apocalips cap. 6 și apoi vor veni cei albi cu venirea Domnului.

Aproape 2000 de ani, Împăratul Hristos a cărmuit lumea cu toiagul dragostei, cu toiagul bunului Păstor care umblă după oile cele pierdute. Aproape 2000 de ani, Bunul Isus a lucrat în lume cu sabia cuvântului care este cuvântul lui Dumnezeu. Dar lumea n'a primit toiagul acesta, și sabia aceasta. De aceea El va veni a doua oară, să lovească Neamurile cu toiag de fier și sabie ascuțită. El va veni să judece pe cei ce n'au primit mântuirea pe care ne-a adus-o...

Să luăm aminte. Poate s'a i- vit „sabia cea ascuțită“ și „toiagul cel de fier“. Dela Răsărit și Apus se ridică vești de război apocaliptic. Poate că a în-

ceput să lucreze în lume „sabia cea ascuțită“ și „toiagul cel de fier“.

Trăim vremuri biblice, trăim vremuri pline de semnele venirii Domnului. Cine nici acum nu înțelege și nu se înfricoșează, acela e un nebun și orb.

Dragă cetitorule! Eu te întreb cu ce pregătire sufletească stai tu gata în vremurile apocaliptice de azi? Ești tu gata să dai față cu Cel ce poate

veni în orice clipă?

In grădina Ghetimani, când Iuda și soldații veniseră să-L prindă pe Isus, au căzut cu toți la pământ de spaimă când El le-a spus un singur cuvânt: „Eu sunt“! Când le-a spus Isus: „Eu sunt“, ei s'au dat înapoi și au căzut jos la pământ (Ioan 18,6).

Acelaș „Eu sunt“ se va auzi și în ziua judecății. Cine oare va putea să stea în fața glasului de

tinet: „Eu sunt“ Acela pe care tu m'ai batjocorit și răstignit cu fărdelegile tale!.. Eu sunt Acela care m'am răstignit pentru tine și ți-am lăsat sângele Meu să te mântuiești, dar tu ți-ai bătut joc de darurile Mele!.. Eu sunt Acela pe care tu m'ai ținut o viață întreagă afară, la ușa inimii tale!..

Dragă cetitorule! Eu te întreb cum stai tu cu lucrurile mântuirii sufletești?

O, nu mai amâna din an în

an aceste lucruri sfinte! Gândește-te iubitul meu ce folos vei avea din toate bogățiile acestei lumi, dacă tu nu vei muri împăcat, iertat și mântuit cu Cel ce „iarăși va veni“!

Gândește-te la aceste vremi cumplite, apocaliptice, când nimeni nu știe ce poate aduce ziua de mâine. Și te întoarce îndată la Dumnezeu, începând o viață nouă, la picioarele Crucii Fiului Său. Părintele Iosif Trifa

Credința ta te va mântui

Părintele Simu, profesorul m. u. de religie

O fată avea doi pețitori: unul sărac, celalalt bogat. Atâta știa ea despre ei. Și l-a ales pe cel bogat, ca să-i fie ei bărbat.

Dar cel de Sus a hotărât și a pedepsit-o: a preschimbat-o într'o oază (un loc cu plante în deșert) în pustiul vecin țării lor.

Săracul s'a făcut pustnic.

Era mai rău ca oricare din oamenii ceilalți. Durerea lui l-a făcut să-l tăgăduiască pe Dumnezeu. El ridicase în sufletul său altar fetei pe care o adora. Când a văzut alegerea pe care a făcut-o, a plecat în pustie.

Tatăl ceresc i-a dat tărie sufletească să-i fie de reazăm în rătăcirea lui. Și nu l-a pedepsit, că săracul era fiul Său: avea suflet mai bun decât ceilalți oameni; fiecare copil îl iubea.

S'a afundat sărmanul pustnic, dus de durerea lui, în marea nesfârșită de nisip.

Valuri, valuri se întinde pulberea fină, până departe înaintea lui. Nu vedea decât nisipul gălbui roșcat și cerul albastru deschis de tot.

Pulberea lăsă picioru-i să se adâncească până la glesne la fiecare pas.

Pustnicul mergea mereu înainte. Durerea lui nu găsea calea vorbelor, ci îl tot mâna cât mai departe de locuri omenesti.

Odată băgă de seamă că departe peste ultimele valuri pe care le zărea, apare ceva verde. Buzele lui arse murmurară o rugă de mulțumire.

Văzu în apariția aceasta minunată un semn că Domnul îl ajuta.

„Oază, zise pustnicul, mă primești sub scutul tău să-mi fii lăcaș pentru zilele câte le mai am“?

Oaza nu răspunse cu glas, ci verdeața ei sclipi mai tare. Pustnicul crezu că e un semn

și își urmă chinuitoarea-i cale de parcă acum ar fi pornit.

Tatăl din ceru hotărî și-l făcu alesul Său.

Pe zi ce trecea oaza se arătă tot mai aproape, verdeața se vedea din ce în ce mai tare. Pustnicul, cu bărbia'n piept, mergea mereu înainte. Încă nu se oprise.

Dumnezeu își hrănea alesul cu mană.

Odată văzu că oaza e tare aproape. Pașii lui lăsară urme sângeroasă nouă. Se opri. Nisipul fierbinte îi frigea rănile dela picioare.

Fața lui se luminează. Și pustnicul murmură iar o rugăciune de mulțumire.

„Oază, cum să-ți spui fericirea mea că am ajuns așa de aproape de tine? Lângă izvorul tău îmi voi clădi altar înaintea căruia să spui rugăciunile către aceea care a trezit în sufletul meu flacăra iubirii veșnice“.

Verdele din zarea ochilor pustnicului se ridică deodată pe cer.

Pustnicul privi o clipă tul-

burat. Nu vru să-și creadă ochilor, își urmă înainte calea. „Oază grăi: Pustnice îndreaptă-ți pașii în altă parte mai norocoasă. Eu nu vreau să te primesc“.

Sărmanul zdrențuit și plin de răni auzi, dar nu vru să-și creadă auzului. Și nu se opri din mers.

Verdeața săltă de câteva ori în loc, dispăru, apăru iar. Un vânt slab ridică pulberea ușoară în juru-i.

„Oaza vorbi iar: Pustnice nu mai înainta! Nu vezi tu oare că s'înșelătoarea deșerturilor, fata Morgana?“

Pustnicul văzu ceva ca un șarpe că se târa pe o culme nu departe de locul unde se zărea încă verdele.

O răbufnătură de vânt îi împoșca nisip în ochi. Se opri cu un geamăt. În deșert se chinuia: nu mai vedea.

„Și așa m'au mințit ochi“, își zise, și vru să pășească.

Nisipurile se porniră. Vântul viforos luă culmile valurilor și le duce departe; umplea văile, ridică alte dealuri; răscolea

UN CUVÂNT PENTRU TINERET

A VOII, A CREDE

Se spune mereu: viața este o luptă! Puțini sunt însă cari înțeleg ce înseamnă această luptă, de aceea vedem atâția căzuți pe tot locul.

Da, viața este o luptă.

Ca să-ți dobândești cele trebuincioase traiului, trebuie să muncești, să te lupți.

Ca să scapi de puterea patimilor cari „se războiesc cu sufletul” trebuie să te împotrivești și să te lupți împotriva lor cu toată ardoarea.

Ca să te mântuiești, trebuie să te lupți. Mântuitorul a spus că împărăția lui Dumnezeu se ia cu năvala. Și cine dă năvala, pune mâna pe ea.

Așadar, nimeni nu poate dobândi ceva, fără luptă fără să vrea. Nimic nu vine deșgata. Totul, trebuie cucerit prin stăruință, curaj, credință și luptă.

Pentru toate, ți-se cere, să vrei. Până când nu spui: „Da, vreau,” încă nu te-ai urnit din loc, n'ai făcut nimic, deși poți avea multe planuri și gânduri frumoase. Iadul, a zis un sf. Părinte, este pardosit cu intenții, dorinți bune...

Așa dar, trebuie să vrei. Cel ce nu știe a voi nu va fi niciodată om. Valoarea unui om se măsoară după puterea credinței și voinței sale.

Vreau! Când un om îi află secretul teribil (al acestui cuvânt) de ar fi sărac astăzi, și cel mai din urmă dintre toți, fiți siguri că într'o zi îl veți găsi mai presus decât voi” spunea Lacordaire. Și are dreptate. Se spune că Newton, marele savant englez, s'a născut leneș. El începând a fi penultimul din clasă, însă într'o zi biruind în luptă pe un

colg mai înaintat decât el, se hotără să-l biruiască și la studii. Se puse pe carte și în scurt timp, dobândi locuri întâi.—Demonstrene, marele orator grec de altădată, era gângav și fu fluerat de concetățenii săi fiindcă vorbea bâlbâit. Se hotără să nu mai vie în fața mulțimii până când nu se va corija de defectul său. Peste puțin timp era cel mai vestit orator, ascultat cu plăcere de mii de oameni.

Credința și voința face minuni

Mulți sunt descurajați și spun că n'au noroc. Ei sunt greșiți. În nouă din zece cazuri, putem spune că norocul nu există. El nu-i decât un cuvânt la îndemâna celor leneși și slabi. Nu norocul, ci stăruința, credința și voința de fier îți aduce reușita și biruința în viață. Reușita (oricum ai vorbi de ea) nu este rezervată inteligențelor mari ci voințelor celor mai stăruitoare și răbdătoare. Aceasta și pentru omul singuratic ca și pentru popoare întreg; cercetați și veți vedea că este așa.

În calea unei voințe și credințe tari, nimic nu poate sta.

Tot ce s'a făcut bun în lume este roada voinței și răbdării. Întrebați pe oamenii mari ai lumii, pe comandanți, pe artiști pe inventatori, pe sfinți și toți vă vor spune că prin voință, răbdare și credință au învins.

Cât de mult ne minunăm noi citind „Viețile sfinților”, socotind că asemenea fapte cari împodobesc viețile acestea nu s'ar mai putea vedea și azi. Dar uităm că ei au fost „asemenea rouă”. N'au avut o natură mai bună decât semenii lor; același corp plin de slăbiciuni, aceeași muncă grea și lipsuri mult mai mari au îndurat atâția din ei. Dar au biruit. Fiindcă au avut credință. Ei au fost toți oameni cu voințe mari. Hotărâți, fără a se înricoșa de împrejurări, au urmat pe Învățătorul lor. Biruind poftele și lumea, au ajuns la sfințenie, culmea vieții creștine spre care trebuie să meargă orice om credincios.

Dar dacă astăzi oamenii sunt atât de „slabi” și atât de „învinși” de scăderi, patimi și atâtea păcate, pricina este că sunt paralizați sufletește de necredință și plăceri trecătoare. În

viața noastră voințele tari sunt puține, și aceasta mai cu seamă din pricina slăbirii convingerilor morale și religioase, fără care nu poate fi vorba de caractere tari

Trebuie să ne întoarcem la izvorul puterii, prin credință în Dumnezeu fiindcă El este izvorul puterii voinții și al sfințeniei. Cel ce a urcat pe Golgota, purtând crucea pe care avea să moară, este cea mai înaltă pildă de voință răbdătoare. El a putut spune: Pildă v'am dat vouă. Veniți după Mine... Cine răbdă până la sfârșit, acela se va mântui.

Curaj, iubite frățioare. Vino să mergem după El. Aceasta înseamnă în primul rând: a voinți și a crede.

Ion M.

Vino la Iesus

Dacă vrei să afli pacea,
Dacă vrei să fi iertat;
Dacă vrei să ai viață
Și de boală vindecat,
Vino la Mântuitorul
El e Pacrea, Viețata,
El e Jertfa ispășirii
Pentru orice vină grea.

Azi El a venit în lume
Pentru tine, pentru toți,
Să ne-aduc-o viață nouă
Ridicându-ne din morți.

Lângă iesle, lângă cruce
Vino acum. Să ne-aplecăm
Și cântând în rugăciune
Viața noastră să i-o dăm.

I. M.

fața pustniului cum se svârle făina în sită când o cerni.

Pustnicul simțea că pământul s'a pornit. Însă acum a crezut că ochii săi înainte să-i fi pierdut nu l'au mințit

Durerea lui fu mult mai mare decât să-i pese de ce e în jurul său.

Sufletul lui caută mântuire la Cel de Sus:

„Doamne ajută-mă! Întărește-mă!”

Făcu un pas, apoi altul, apoi altul... Înainta iarăș către ținta pe care și-a ales-o la început. Nu știa cum, dar era convins că se apropie din ce în ce de ea.

Vârtej-l aduce movile de nisip în fața lui, dar se opreau locului toate și se spărgeau când se izbeau de el.

Așa tare era credința care-l mâna.

Tatăl din ceriu își apără alesul de prăpădul nisipurilor.

În sufletul pustnicului mai răsună glasul oazei:

„Nu te apropia de mine că nu pe tine te vreau.”

Iar el în gând îi răspundea:

„Eu cred, oază, că mă vei primi bucuros. Cred și credința mea e tare. Niciodată nu va slăbi credința mea, ci mai vârtos va crește cu cât vor fi mai multe greutăți ca să ajung la tine,

În ochii pustnicului mai ardea doar flacăra credinții, însă aceasta îi arăta calea, și-i arăta numai atât.

„În sufletul său un cer se deschise și Tatăl vorbi:

„Credința ta te va mântui!”

Trecu vremea. Dumnezeu își călăuzi alesul îndărăpt.

Pustnicul ajunsese la întâetele case ale locului de unde a plecat odată demult.

Haina lui de păr de cămilă dintr'o bucată. Mersul drept, nelegănat, domol. Pletele-i de argint. Obraji-i supti, galbeni sprâncenele albe, stufoase. Pare că ascund licărirea ochilor, care se odihnesc.

Brătu-i stâng se sprijină de o cârjă înaltă răsucită la vârf.

Picioarele i de culțe pipăe drumul.

Simți cum două mânuțe îi prind mâna dreaptă, o ridică abia. Buze apăsară un sărut.

Se opri și murmură duios:

„Doamne mulțumescu-ți că m'ai învrednicit de-am ajuns între ai mei”.

„Fruntea lui atinse înaltul albastru.

Doamne, urma pustnicul, mi-ai împlinit dorința ultimă. Ai mei îți cunosc legea. O să-i învăț să fie mai buni. Tu ai știut-o și m'ai călăuzit. Fie voia Ta, iar numele Tău laudat în veci.

Apoi se pleacă încet, parcă ar fi vrut să se uite la fetiță. Ridică mâna și îi mângâie obrazii, părul mătăsos.

„Copilă, îi spuse pustnicul, crede în Dumnezeu, care-i Tatăl nostru din Ceriu, și roagă-te Lui. Iubește pe mama ta, ascultă-l pe tatăl tău. Fii binecuvântată.”

Mai mângâie odată obrazii fetiței. Simți lacrimii că-i împânzesc.

Mâna pustnicului tremură. O clipă stătu neclintit de parcă s'ar fi gândit la ceva.

„Fetța mi-a sărutat mâna, gândi el, iar când i-am vorbit, a plâns. Arată o bunătate de suflet...”

Cel de Sus l'a adus între ai săi, să vadă că sunt mai buni.

Pustnicul se întoarse domol. Sufletul lui era vesel.

Simți iar arzător nisip sub pași.

„Doamne, zise, fii laudat! Oamenii sunt buni. Ei ascultă legea Ta... Doamne, chemarea alesului Tău s'a împlinit.”

O răbufnătură de vânt îi împoșca nisip în față. Vârtej ridica munți de pulbere și aducea către el

Pustnicul era suflet curat.

Cerul se deschise și Cel de Sus îl ridică la Sine.

LEON LUPAN

Fuga în Egipt -- Irod caută și azi viața pruncului

Si a zis ingerul lui Iosif noaptea în vis; Sculându-te, ia pruncul și pe mama lui și fugi în Egipt căci Irod caută să ia viața pruncului (Matei 2,13-15).

Indată ce s'a arătat în lume Fiul lui Dumnezeu, numai decât a și început prigoana împotriva lui Irodos'a tulburat auzind că născut pe teritoriul împărăției sale și în mintea lui Irodos'a încolțit îndată gândul uciderii.

Dumnezeu însă a vegheat asupra Fiului Său și L-a scăpat izbăvindu-L din „gura leului” (Ps. 21,21;22,21 Il Timotei 4,17).

Irod, închipuindu-se în sf. Scriptură pe diavolul care umblă ca un leu răcnind căutând pe cine să înghită (I Petru 4,8). Oriunde se naște și astăzi pruncul Isus în vreun suflet, acest Irod blestemat, aleargă numai decât prin argații și spitalele lui, să ia viața „pruncului” (sufletului) nou născut.

Până când omul trăește în păcate și fărădelegi și estesuspus diavolului—Irod, are pace și liniște. Indată însă ce părăsește lumea, și patimile ei. Irod caută să-l nimicească, fiindcă „face tulburare în popor”.

Așa a fost dela începutul și va fi până la sfârșitul veacurilor.

Diavolul — va prigoni și va căta neîncetat să nimicească viața dumnezească oriunde se va arăta ea. Dar până la sfârșit, Domnul Isus, îl va ucide pe acest vrăjmaș cu arătarea venirii Sale

Minunea din Betlehem

La Betlehem într'un grajd, în tăcere, Cuvântul întromenit trece în chip minunat din sânul Fecioarei, în iesle, ca și raza de soare ce străbate sticla fără vătămare, așa cum mai târziu se va înfățișa apostolilor săi „fiind ușile încuiate”.

1. Solia îngerului răsună: „S'a născut vouă astăzi Mântuitorul” (Luca 2. 11) Din iesle chiar, își începe El slujba de **Mântuitor**:

Mănuțele lui ridicându-se spre ceriuri îmblânzesc dreptatea Tatălui său; *lacrimile* lui spală întinăciunile noastre și stâng focul mâniei cerești; *plânsul* lui cheamă asupra noastră îndurările dumnezeiești; *sărăcia* lui ispășește lăcomia noastră după bogății; *scoborârea* lui între animale ispășește înalțarea noastră peste ceilalți oameni; *goliciunea* lui, desfătărilor noastre trupești; *răbdarea* lui nerăbdarea noastră; *supărarea* lui, neascultările noastre de glasul conștiinței.

Astfel din primele clipe ale

întrării sale în lume, Isus face pocăință și suferă pentru mântuirea sufletelor noastre.

II. Tot din iesle își începe misiunea de **Învățător**. Învăță cu faptele o înțelepciune înaintea căreia lecțiile filosofilor Romei și ai Atenei nu sunt decât găngăveli.

Nașterea lui ne strigă: 1. *nu desmerdați simțurile*. Aș fi putut să mă culc pe mătasa, în căldură și lumină.

Totuși am ales paie, frigul, întunecimea unui grajd. De vreți să fiți ucenicii mei urmați faptelor mele. Nu-l urmează creștinii cari nicicând nu îngenunchează în rugăciune fiindcă doare, nu merg la biserică pentru că acolo e greu, e rece, slujba-i prea lungă; nu i-au parte la procesiuni fiindcă acolo trebuie să te descoperi și soarele te arde: 2) *nu galopați după avuții*. Aș fi putut să mă acoper cu cele mai luxoase rufe și albituri pregătite dinainte. Am ales totuși golătețea ieslei și strămtătoarea unei

calătorii când cele de lipsă la o naștere lipsesc și celor mai prevăzători. Ca să nu prețuiți cu atât înfrigurarea ușurătății avuției.

Nașterea lui ne strigă: 3) *nu răvniți laudele lumii*. Regele măririi se putea naște într'un palat unde sosirea să-i fie așteptată de curteni distinși de nobili, de medici învățați, de căpitani vestiți, să-i fie cinstită, intrarea în lume cu serbări întinse și praznic în norod.

Însă l-au întâmpinat numai ființe necuvântătoare, cornutele din grajd și păstorii cei simpli. Smerenia lui dojenește și combate trufia care ne aduce să dorim aplauze, ne însetează după aprobările cunoscuților și mirarea trecătorilor.

Smerenia lui cere dela noi să neșocotim risul batjocoritorilor revezit la noi când pășim pe calea credinței, când săvârșim faptele pretinse de religia noastră creștinească.

O prunc cereșc trimite-mi îmbelșugat harul tău ca să sape adânc în sufletul meu aceste învățături mântuitoare.

Par. TEOFIL

Semnele Bisericii adevărate

Intr'o audiență acordată elevilor Colegiului Roman, papa Pius X întreabă pe un seminarist: câte și cari sunt semnele adevăratei Biserici a lui Isus Cristos? — Patru răspuns seminaristul. Ele sunt: una, sfântă, catolică și apostolică. — Numai patru? întreabă papa. — Și romană, adăogă seminaristul. — Fără îndoială! observă papa. Dar aceasta din urmă e mai curând urmarea unui semn decât însuși semnul cerut. Să vedem altul, mai bătător la ochi.

Toti tac.

— Ei bine! vi-l spun eu, încheie papa, e prigonirea. Domnul însuși grăește în evanghelie: „Dacă m'au prigoni pe mine și pe voi vă vor prigoni” (Ioan 15, 20). Prigonirea e pâinea noastră cea de toate zilele; e semn și dovadă că suntem ucenicii lui Cristos celui răstignit pe cruce.

În adevăr singura Biserică, pentru care prigonirile nu încetează, e cea catolică.

Fie că i seucid preoții, călugării, călugărițele cu zecile de mii ca în Spania; că sunt puși la zid și împușcați fără nici o judecată toți credincioșii ei ca în Mexic; că i se închid școlile și i se urzesc procese scandaloase cu scop de a o compromite ca în Germania; că i se spurcă toate bisericile, iar preoții și credincioșii sunt surghiuniți în Siberia ca în republica vecină a Sovietelor; ori că ni se măsoară cu altă măsură decât fraților noștri dominați, ca la noi în România, — prigonirea a fost, este și va fi totdeauna semnul caracteristic al Bisericii adevărate și condiția de dezvoltare și de înaintare a creștinismului. „În lume aveți tulburare; ci îndrăzniți. Eu am biruit lumea”, ne spune Domnul în evanghelie (Ioan 16, 33).

Pr. IOAN GEORGESCU

Iubite creștine

Povățuitor bun pe calea mântuirii poți avea citind în fiecare săptămână gazeta „VIEAȚA CRESTINĂ” care apare în Cluj Str. Chintăului 51.

Prețul abonamentului pe un an este numai 100 Lei, care se poate plăti și în două rânduri.

Grăbește a-ți procura această gazetă, care este o adevărată comoară și care n'ar trebui să lipsească din nici o casă creștinească

Rugăm pe fiecare cititor să ne câștige câte un nou abonat

Isus a venit să ne desrobească

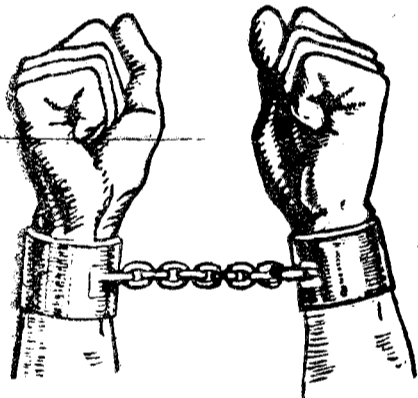
Praznicul Nașterii e praznicul bucuriei, libertății și izbăvirii neamului omenesc din temnița și legăturile în care a fost ținut prins mii de ani prin păcatul lui Adam.

Mântuitorul a venit să strice temnița robiei sufletești și să rupă lanțurile păcatului în care gemea de atâta vreme sărmana omenire.

După aproape două mii de ani, te-ai aștepta să vezi azi o lume creștină slobodă și plină de această „pace“ pe care Domnul a adus-o pe pământ oamenilor. Dar nu este așa. Căci oamenii de azi sunt totați de „legați“ ca și aceia de atunci.

Iubite cititorule, ești cumva și tu „legat“ în vreo patimă necurată sau ești „slobood și deslegat“ da patimile cele rele? Dacă da, atunci ferece de tine tu te poți bucura deplin de bucuria Nașterii Libertatorului tău. De ești însă legat, în vreo atare patimă, atunci vino degrabă iubite suflete la Domnul Isus ca să capeți libertatea atât de prețioasă sufletului tău.

Mai zilele trecute, un grup de deținuți, erau transportați dela

închisoare spre gară, pentru a fi duși cu trenul în altă parte a țării, la altă închisoare.

Unii din ei erau legați alături de câte-o mână, doi câte doi, așa că aveau o mână liberă și se puteau sluji de ea. Alții mergeau singuri și aveau amândouă mâinile legate, așa că nu se puteau sluji nici cum de ele.

Niște oameni miloși le îmbiară câte ceva de-ale mâncării; cei ce aveau una din mâni liberă, luară câte ceva, însă cei ce aveau amândouă mâinile legate, se uitau numai cu jale și plecând ochii în jos, oftau. Trebuia să le ajute alții să mănânce.

Și mi-am zis atunci lăcrimând: iată, așa este și cu păcatul. Diavolul îi leagă omului „mâinile“ îi „leagă“ credința, așa încât omul devine un sărman nepuțincios pe care diavolul și poftele îl poartă cum vor și pe unde vor.

„Măncarea“ — cuvântul lui Dumnezeu este lângă el, din belșug, dar nu poate lua, fiindcă n'are „mâinile libere“ — credința lui e legată de lanțul cel grozav al păcatului. Are la îndemână rugăciunea, dar cătușele care i-au legat și limba și ochii, îl țin pe loc, așa încât moare de foame, lângă masa plină de daruri, pe care i-a întins-o Dumnezeu,

O ce lanț grozav este păcatul și câți nu mor în ticăloșie și în aceste fiare (Psalm 107,10) cari ruginesc pe mâinile lor și

o noară cu totul vieța credinței lor.

Legat în felul acesta, diavolul îl duce dintr'o „închisoare“ în alta — dintr'un păcat în altul, le dă de „măncare“ numai ce vrea el: a'cohol, tutun, pătreceri, destrăbălări, patimi, lăcomii și alte „bucate“ de-ale lui. Tras de stăpânul cel rău al iadului, sîrmanul păcătos merge ca porcul la măcelărie, spre prăpastia nenorocirii și pierzării.

Câte-odată, ar mai vrea el să scape, să se „deslege“, dar nu poate căci satan — care e meșter în fabricarea „cătușilor“, lanțurilor — a avut grije să încuie bine lacătul și să strângă bine legăturile.

Dar slăvit să fie Domnul, căci oricât de grele ar fi legăturile, oricine poate scăpa de ele, dacă voiește. Inșă după cum cel legat în cătușă nu se poate deslega singur, tot așa, și din cătușele păcatului, numai un altul ne poate deslega. Este Domnul Isus Hristos, în mâna căruia este „foarfeca“ și puterea care taie și frânge orice legătură, fie ea oricât de tare, cât de veche și aspră.

O, dragă suflete, Mântuitorul vrea și poate să te „deslege“ și pe tine. Puterea lui, care a frânt și porțile cele ferecate ale iadului, te liberează și pe tine, în clipa când îl strigi și-l chemi pe El să te izbăvească.

Cheamă-L iubite suflete, cheamă-L îndată pe Domnul și El te va mântui, îți va da libertatea și slobozenia din le-

găturile păcatului cari te leagă azi atât de greu.

Cazi în genuchi și întinde spre El mâinile tale ferecate în lanțuri și cheamă-L, cu lacrimi în ochi și el va veni și te va libera. Printr'o pocăință sfântă și sinceră, mărturisindu-ți păcatele tale înaintea preotului rânduit, acesta în numele lui Hristos îți va spune: Te iert și te desleg de toate păcatele tale“. Desrobot din legă-

turile deavolului, alături de fiii lui Dumnezeu, fericirea ta va fi pe deplină.

Cereți cu toții Calendarul Vieța Creștină

Preț 12 Lei

Se trimite cu ramburs și când se trimite banii înainte cu mandat postal

Adresați-vă la editura
„VIEȚA CREȘTINĂ“ CLUJ
str. Chintăului No. 51.

Nașterea lui Isus

Al Iudeei împărat
Intr'o zi porunc'a dat,
Ca „la locul de născare
„Să se'nscrie fiecare“. —

Iosif mers-a să se'nscrie
Și el, cu a lui soție,
De la ei din Galileea,
La Vifleem în Iudeea.

Când acolo au sosit,
Mamei ceasul i a venit,
Ca să nască pe Isus...
Căta loc, în jos și'n sus.

Geaba căta prin cetate:
Hanuri, case... pline toate...
Lângă Vifleem, afară,
Intr'un staul vechiu intrară.

Acolo Maria jos,
Naște pe Isus Hristos.
Dup'aceea l-a'nfășat
Și în iesle l-a culcat.

Pe un deal, păstori ședeau.
Noaptea, oile-și păziau.
Și cum stau... din slavă,
[iată,

Că un înger li-s'arată.
Fața lui când o zăresc,
Ei de spaimă'ncremenesc.
Dar al Domnului trimis;

— „Nu vă'nspăimântați!“
[le a zis.

„Vă vestesc o bucurie!
„Vesel azi tot omul fie!

„Salte fericit poporul:
„S'a născut Mântuitorul!
„Jos la staul coboriți
„Și în iesle-o să găsiți
„Prunc în scutece'nfășat:
„E Isus cel așteptat!“
Astea îngerul spunând,
Ingeri, alții, vin pe rând,
Mulți... o'ntreagă oaste
[sfântă...

Sboară prin văsduh, și cântă:
„Slavă'n ceruri, Celui Sfânt!
„Vouă pace pe pământ!“

Iar când îngerii plecară,
Cei de lângă oi strigară:
„Haidem toți la Vifleem,
„Pruncu'n iesle să-l vedem!“

Mers-au... i-s'au închinat,
Ca și unui împărat...
Cu mirare povestiră,
De la înger ce-a uziră. —
Mamei care-i ascultă,
Li creștea'n piept inima.

Și păstorii înapoi
Lângă turma lor de oi
Fericiti apoi s'au dus,
Preamărind pe Cel de sus.

Isus Mântuitorul de P. Dul/su

Impotriva mândriei deșarte

Un mare învățat din vechime cu numele Socrat îndemna pe elevii săi să cultive virtutea, abătându-i dela mândria deșartă.

Adevărul spuselor lui îl întemeia în chipul următor:

„Să ne gândim, zicea el, ce ar face cineva care, nefiind un flautist talentat, ar vrea totuși să pară ca atare? Oare n'ar imita pe flautiștii cei talentați în toate înfățișările de afară ale meșteșugului lor? Mai întâi, deoarece dâșii au instrumente frumoase și se înconjoară de un personal numeros va trebui să facă și el tot așa. Apoi, întru cât aceia își fac reclamă purând pe mulți să-i laude, trebuie și el să puie la cale mulți laudători. O producere muzicală însă el nu trebuie să întreprindă, căci altfel se va

face de răs nu numai ca flautist, ci și ca un închipuit.

Căci e lucru vădit, că dacă un nepriecut ar fi orânduit comandant al oștirii sau cărmaciul unei corăbii, n'ar duce la pieire numai pe aceia ce n'ar vrea cătuși de puțin să-i ducă, ci și el însuși s'ar descurca în chipul cel mai rușinos și dezastruos“.

Tot așa fără rost socotea el că este de-a arăta că cineva e bogat și viteaz și puternic, dacă nu e așa în adevăr. Căci sunt prilejuri când unor asemenea oameni li se impun datorii care trec peste puterile lor, și fiindcă ei nu le pot îndeplini, căci puțința lor stă numai în părere, nu-i mai cruță nimeni.

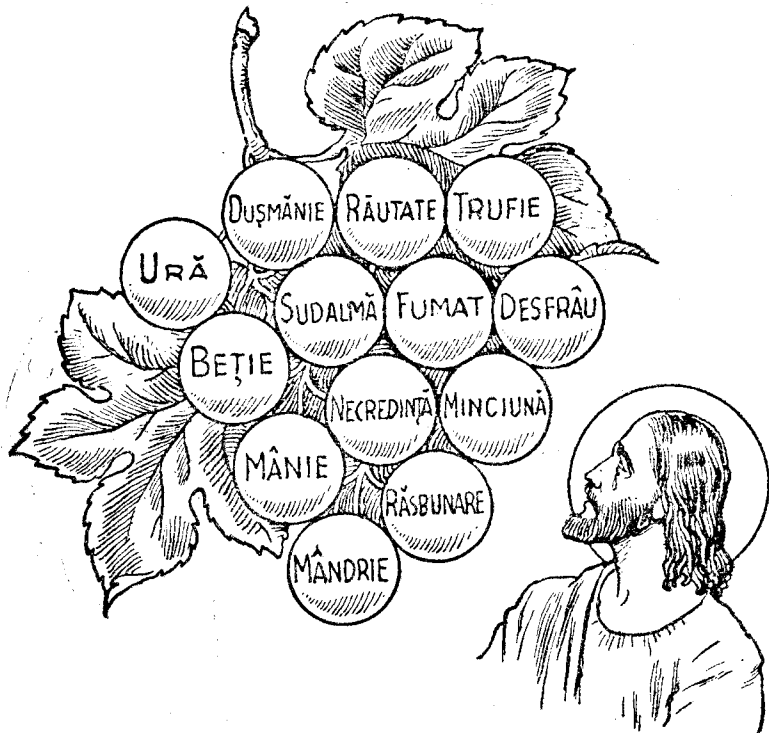
Socrat zicea că înșelătorul cel mai mare pentru el este omul care, fiind absolut incapabil, înșală buna credință și convinge pe alții că e în stare să ia conducerea Statului.

Dar prin aceste învățături Socrat abătea pe elevii săi din calea înfumurării.

Via cu cele două feluri de roade dela Isaia cap 5 și 27

În cartea prorocului Isaia se vorbește despre două vie, cu două feluri de roade. Via dela cap 5 cu roada rea a strugurilor sălbatice, osândită peirii, și via bună dela cap. 27,3 pe care „nu o va vătăma nimeni, căci Domnul e păzitorul ei“.

Un adânc înțeles suferesc este pus în icoana celor două vie. E pusă toată istoria mântuirii noastre. În chipul stăpânului „care a făcut totul“ pentru via sa, este arătată dragostea cea mare a Tatălui ceresc, care atât de mult a iubit lumea încât n'a cruțat nimic—nici chiar pe Fiul Său— pentru mântuirea și „rodirea“ ei [Ioan 3,16]

Via cu struguri răi dela Isaia Cap. 5

„Preaiubitul meu avea o vie pe o câmpie foarte mănoasă. I-a săpat pământul, l-a curățat de pietri și a sădit în el vițele cele mai alese. A zidit un turn în mijlocul ei, a săpat un tesc—și apoi trăgea nădejde că are să facă struguri buni, dar a făcut struguri răi [Isaia 5,1-2].

Cât de minunată este arătată aici Bunătatea și Purtarea de grijă a Tatălui ceresc, Răbdarea și Indurarea Lui, față de noi oamenii! Stăpânul din pilda de mai sus, a făcut totul pentru via lui, a făcut totul ca să nu ducă lipsă de nimic, să poată înflori și rodi. Și totuși, via în loc de rod de bune, în loc de struguri dulci, a răsplătit dragostea și osteneala stăpânului cu roade rele, cu struguri sălbatice.

„Ce-aș mai fi putut face viei, lunei acesteia și nu i-am făcut—suspina și astăzi Bunul Tată ceresc!—Pentru că ea face și azi tot fapte rele!“

Căți lucrători n'a trimis Stăpânul viei, ca s'o sape mai adânc, s'o îngrijească, s'o altoiască—dar via tot struguri răi-a dat. Când a văzut stăpânul că via face mereu numai roade rele, a trimis în ea pe însuși Fiul său, Vierul cel Mare Isus Mântuitorul ca Acesta să-i altoiască mlădițele în „Buciumul Vieții“, în jertfa Sa cea mare, în sângele jertfei Lui de pe Golgota. Dar cele mai multe vițe și după această altoire tot din mugurii lor cei sălbatice au dat și dau rod—tot struguri sălbatice au adus și aduc răsplata Stăpânului viei.

După aproape două mii de ani dela „Altoirea“ cea mare de pe Golgota, lumea a e o imensă vie care face și astăzi tot rodul firii ei, roadele care se văd așa de bine arătate în chipul de pe pagina dinainte: Trufia, Ura, Minciuna, Dușmănia etc. Vierul cel bun privește la aceste „roade“ plângând de mila viței care le poartă.

Eu îmi închipui pe Mântuitorul și ca un vier, care umblă mereu altoind la mlădițe, altoind mereu la sullete în Jertfa Lui, și Dragostea Lui. Și o, ce binecuvântate roade aduc mlădițele cari „se prind“ în acest altoi. Ce bucurie mare are Vierul cel Bland când vede roade ca acestea cum se văd în chipul de mai înainte Dar vai, ce puține sunt vițele cari dau roade de ace-

Și a zis Isus :

Eu sunt adevărata viță și Tatăl Meu este Vierul: Orice mlădiță care este întru Mine și nu aduce roadă El o taie: și orice mlădiță care aduce roadă El o curățește ca și mai multă roadă să aducă.

Rămâneți întru mine și Eu întru voi. Precum mlădița nu poate să aducă roadă dela sine, dacă nu rămâne în viță tot așa nici voi, nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți întru Mine. Eu sânt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne întru Mine și Eu întru el, acela aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic. Dacă nu rămâne cineva întru Mine, este lepădat afară, ca o mlădiță neroditoare și se usucă; apoi mlădițele uscate sânt aruncate în foc și ard.

Dacă rămâneți întru Mine și dacă rămân cuvintele Mele întru voi, cereți orice veți vrea și se va da vouă.

Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu v'a fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei.

(Evangelia după Ioan Cap. 15, v. 1—8).

stea. Abia găsești câte una unde și urde. Mântuitorul se uită la aceste roade cu fața plină de mulțumire și bucurie, căci aici nu a lucrat și nu s'a jertit în zadar

Tatăl meu acasă, în fiecare toamnă pe vremea roadei, se duce în vie, și caută la fiecare viță în parte ce struguri are. Vița pe care o află cu struguri stricați, sau acri, o ir seamnă, o scoate afară și o aruncă în foc

Tatăl ceresc însă nu face așa. El așteaptă ani întregi, uneori zeci de ani, ca vița sălbatică să dea rod din mugurii altoiți, ca omul păcătos să se schimbe în om nou, cu fapte noi. Dar El pe lângă că e Bun și Milostiv—mai e și Drept. Și Dreptatea Lui cere — odată și odată — răsplată după fiecare faptă

După ce a așteptat destulă vreme îndreptarea Viei celei rele, Stăpânul s'a hotărât: „Știu ce voi face viei Mele. Îi voi smulge gardul ca să fie părăsită de vite, îi voi surpa zidul ca să fie călcată în picioare și o voi pustii...“ (Isaia 5,5—6)

Aceasta este și va fi până la sfârșit soarta viei care a răsplătit și răsplătește Dragostea și Grijă Stăpânului, cu roadele sălbatice ale firii celei vechi (Galateni 5, 19—21).

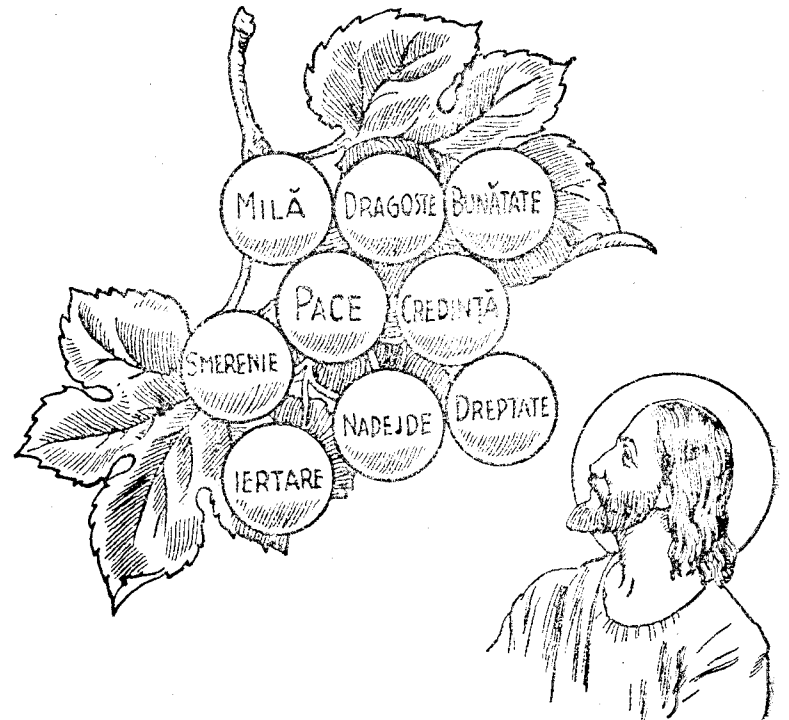
Nu tot așa se va întâmpla însă cu cealaltă vie, cu celelalte vițe cari au adus și aduc roadele Duhului, roadele dela Galateni 5 22—23. Acestei vie, Stăpânul i-a făcut o făgăduință dulce și scumpă: „Eu Domnul sânt Păzitorul ei. Eu o ud în fiecare clipă, Eu o păzesc zi și noapte ca să n'o vatăme nimeni. [Isaia 27,3]

Ce făgăduință dulce și scumpă este aceasta pentru mlădițele cele bune. În ce pază bună s'au încredințat.

Mlădițele cele altoite, sunt supuse însă la atâtea năcazuri și lovituri Așa a lăsat Bunul Dumnezeu, că tot ce e bun și rodnic să aibă de suferit în lumea aceasta. Pe mlădițele cele bune le ciugulesc ciorile, le rup oamenii, le fură hoții. Pe cei credincioși, via ca bură a lui Dumnezeu — de-aseamenea. Dar ce bucurie și fericire să suferi fiindcă „au roade“. Binecuvântarea lui Dumnezeu este peste ei. Și bunăvoința Domnului le este de ajuns.

Dragă cetitorule, uită-te bine la cele două chipuri de mai înainte. Viața ta, roadele vieții tale trebuie să fie puse ori într'unul, ori în celălalt.

Uită-te! Poate că Vierul cel mare așteaptă și la vița ta de 10 ani, de 20, de 50 sau și de mai mulți ani, ca să afle struguri buni. Bagă de seamă dragă cetitorule, poate anul acesta, luna aceasta, sau — cine știe? — ziua sau noaptea aceasta chiar Stăpânul cel ceresc va veni să-ți culeagă roadele. Ce va afla El atunci iubitul meu? Și care va fi răsplata ce te a-

Via cu struguri buni Isaia 27

șteaptă? Osânda dela Isaia cap 5,6 ori Binecuvântarea dela cap 27,3 Răspunde-ți sufletului tău, nu amâna pe mâine! T. D.

Hristos spaimă și bucurie

Intr'un umil lăcaș din Betleem s'a născut un plâpând copilăș. Dar nu ero ca oricine. La nașterea lui a opărit o nouă stea, care, a fost călăuză înțelepților lumi. Cerul s'a deschis și milioane de îngeri au făcut cor minunat. Cerul și pământul s'au unit în această noapte, ca să preamărească pe noul născut în grajdul unei margini de oraș. Când doborâse întră acest gingaș copilăș, ce s'a născut pe fân, față de acei născuți în falduri de mătăsoasă. Acest copil, însă a fost spaima mulțor. Un hoț, puternic cu oști multe, și puteri pământestii, a fost cuprins de spaimă, la auzul că s'a născut un împărat. Lui, și la toți, de-a lungul veacurilor, cei careși pierd domnia bururilor lumii, Hristos le-a fost și va fi spaimă. Dar el a fost și bucurie pentru cei umili. El s'a născut pentru ai mântui pe toți.

Să iertăm greșeliile aproapelui nostru

„De veți ierta oamenilor greșalele lor, și Tatăl vostru cel ceresc va erta vouă greșelele voastre; iar de nu veți ierta altor oameni, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșalele“. (Mat. VI. 14. 15).

Dar noi nu trebuie numai să iertăm, ci să și uităm; întreaga rană a sufletului nostru trebuie vindecată. Precum turbatul niciodată nu simte odihnă, așa și acela care nu uită vătămarea suferită, ci totdeauna o amintește, niciodată nu va putea avea pacea cea adevărată, pe cât el adeseori pomenește cuvintele sau faptele vătămătorului său.

Iar dacă tu tot gândești la răzbunare, te chinuiești mai întâi pe tine însuși. Mânia ta este pentru tine însuși o uneltă de schingiuire și îți sfâșii măruntaele tale. Și cine poate fi mai nenorocit decât un om, care deapurarea este mâni-os?

Indată ce el nu mai vede pe vrăjmașul lui, ba încă dacă vede numai haina sau casa lui, această vedere îl chinuiește și îi adaugă o adâncă rană peste rană. Dar pentru ce ne necăjim și ne chinuim? Chiar dacă n'ar amenința iadul pe cei neîmpăcați, singuri muncile launtrice, ce se pricinuesc prin răzbunare, ar trebui să ne îndemne a ierta pe cei ce ne-au vătămat; dar fiindcă afară de aceasta, încă și pedepsele cele veșnice așteaptă pe cei neîmpăcați, apoi ce este mai fără de judecată decât a-și găti cineva chinul și aici și în cealaltă vieață, a se

nenoroci și aici și dincolo, cu socotința că-și răzbună asupra vrăjmașului său?

NU zice: vătămarea suferită e prea mare. Nu este acesta temeiul pentru care tu ești atât de neîmpăcat și așa îndelungat îți mânia, ci temeiul cel adevărat stă întru aceea, că tu nu gândești la propriile tale păcate, nici la iad, nici la frica lui Dumnezeu.

Sau crezi tu, că este ceva rușinos, ca tu mai întâi să fii gata la împăcare? Socotești tu în adevăr că este rușine a câștiga folosul acestei prevenirii? Dimpotrivă, este rușine pentru tine, când tu așa îndelungat rămâi încătușat de patimă și aștepti până ce vătămătorul va cere iertare. Așa aceasta este pentru tine rușine și vătămarea totdeauna. Căci cel ce vine înaintea altuia la iertare, acela are dintru aceasta încă și folosul și câștigul cel ceresc. Ierți tu, atunci când vătămătorul cere iertare, apoi el, iar nu tu, are folos din aceasta, căci tu ai iertat nu pentru ascultarea către Dumnezeu, ci numai din plăcere către alții. Dacă tu, dimpotrivă, înainte și fără ca vătămătorul să-ți vorbească de aceasta, fără a te rușina, te apropii de dânsul și lași la o parte mânia ta, atunci fapta cea bună rămâne întreagă pe seama ta și vei avea câștigul deplin dela aceasta. Dar poate tu zici: am fost foarte adânc, foarte însemnat jignit, vătămat, prădat, clevetit. Totuși păzește-te

de a-ți răzbuna singur, mai vârtos lasă lui Dumnezeu răzbunarea, el va apăra afacerea ta, mult mai bine decât poți tu dori.

Tu ești dator numai a te ruga pentru atacător, iară ceea ce are să se întâmple cu acesta Dumnezeu a rezervat sieși. Încă nici să dorești rău atacătorului tău, ci în deobște să-l lași în judecata Domnului. Iară dacă noi ne rugăm pentru atacătorii noștri și ne împăcăm cu ei, totuși Dumnezeu nu-i va ierta până ce ei înșiși nu se vor face mai buni. El nu-i iartă pentru propriul lor folos. Preține el te laudă pentru împăcarea ta cea înțeleaptă: iar pe dânsii îi pedepsește, pentru ca ei să nu se facă mai răi. Nețemeinică și deșartă este așa dar pricinuirea acelor cari zic, că numai pentru aceea ei nu iartă pe atacătorul lor, pentru ca să nu-l facă încă mai rău și pentru a nu întărâta mândria lui!

Ei adaugă: în deobște să socotește slab cel ce face întâiul pas spre împăcare și voeste a se pune la cale cu vrăjmașul. Toate acestea sunt vorbe deșarte. Ochiul lui Dumnezeu, care totdeauna priveghează, cunoaște gândurile și tu nu trebuie să bagi seamă de vorbele celui împreună cu tine rob, numai dacă judecătorul, care are să te judece în ceea lume, este mulțumit cu tine. Socotești tu însă în adevăr, că protivnicul tău, prin

mlădioșia ta, s'ar face încă mai rău prin aceasta, ci mai vârtos atunci, când tu nu te împaci cu dânsul?

Și chiar de ar fi cel mai rău, totuși el, deși nu o spune și o tănuiește, va lauda întru inima sa bunătatea, blândețea și înțelepciunea ta.

Dacă el, cu toată iertarea ta, totuși rămâne întru răutatea sa, atunci trage asupra-și cea mai mare pedeapsă a lui Dumnezeu.

Așa dar nu grăi cuvintele acele reci: „Eu nu pot cel dintâi a întinde mâna de împăcare, ca să nu socotească protivnicul meu, că eu fac aceasta de frica lui și să se facă încă mai semeț către mine“. Astfel de cuvinte arată un duh copilăresc și fără judecată, care se lasă a se ameți de socotința oamenilor. Crede cineva, că tu te-ai împăcat de frică, răsplătirea ta va fi cu atât, mai mare, dacă tu ai prevăzut aceasta și totuși ai răbdat toate pentru frica de Dumnezeu. Dimpotrivă, cine se împacă, spre a fi laudat de oameni, acela singur își răpește tot câștigul dintru aceasta.

(Sf. Ioan Hrisostom).

Comandați calendarul „Vieața Creștină“

Unul din cele mai bune calendare ale anului -- Cereți cu toții calendarul „Vieața Creștină“

Acum câteva zile a eșit de sub tipar calendarul „VIEAȚA CREȘTINĂ“. Cel cari l-au așteptat mereu de săptămâni de zile, au acum un adevărat „dar de Anul Nou“

Calendarul cuprinde câteva frumoase tălcuiri ilustrate, istorioare, poezii și multe chipuri cari vor plăcea tuturor. Eșind numai în ultimul timp, am avut puținta să scriem și despre ultimile întâmplări mai însemnate din lume și țară (Oălătoria M. Sale Regelui în străinătate și tulburările italiene pe chestia coloniilor) lucruri cari nu se găsesc în alte caln-

dare cari au apărut mai înainte.

Prin conținutul său deosebit calendarul nostru „Familia Creștină“ nu este un calendar trecător, ci o carte ce rămâne și poate rămâne pe masa omului și după ce a trecut anul.

Cereți cu toții acest calendar prețios ca pe un prieten ce vă va cerceta de Anul Nou aduându-vă mai mult decât ceea ce v'ar putea aduce cel mai bun prieten. Prețul unuia calendar e 12 lei. Când se comandă dela 10 ex. în sus se dă reducere.

Spicuiți mai jos o parte din cuprinsul bogatului nostru calendar care a eșit acum de sub tipar.

- 1) 12 meditații biblice (la fiecare lună câte una).
- 2) „Anul acesta vei muri—o scurtă talmăcire biblică.
- 3) Pocăiți-vă!—O tălcuire biblică cu 1 chip.
- 4) Marele conducător al țării cu 1 chip.
- 5) Străjeria —Strajerii—Armata Albă a M. Sale cu 1 chip.
- 6) Cereți și vi-se va da o istorioară. 7) Va înnebuni lumea?
- 8) Musca la arat — o istorioară cu tălc.
- 9) Pune-le în slujba Domnului.

- 10) Te-a legat păcatul? O duioasă tălcuire—cu 2 chipuri.
- 11) Dumnezeu—poezie.
- 12) Unde locuiește Dumnezeu—o frumoasa istorioară.
- 13) Veacul morții copilului—cu 3 chipuri frumoase.
- 14) Doamne 'ndură-te spre noi—o frumoasă poezie.
- 15) Via cu cele două feluri de roade—o tălcuire biblică cu 2 chipuri.
- 16) Dumnezeu cel tăcut—o zguduitoare tălcuire cu chip.
- 17) Pomii cresc noaptea
- 18) Noua organizare a Țării cu harta româniei împărțită pe ținuturi. 19) Războiul din Spania și China cu un chip.
- 20) O mare primejdie derăzboi a trecut peste Europa—cu harta Germaniei mari. 21) Vârsta marilor Comandanți.
- 22) Templul păcii dela expoziția din New-Yok.
- 23) Pericolul galben Armachedonul—Ridicarea Babilonului cu 1 chip. 24) Coloniile.
- 25) Mâna lui Dumnezeu și ghiarele satanei cu 1 chip.
- 26) Credința lui Avraam cu 1 chip.
- 27) Unul va fi luat și altul va fi lăsat—cu un chip interesant.
- 28) Ciobănașul viteaz—un chip. 28) Istorioare—Semintele binelui.
- 29) Creștini din toată lumea uniți-vă. 30) Omul care a zidit 100 de biserici.

Acestea și alte lucruri frumoase cuprinde calendarul „Vieața Creștină“ care nu trebuie să lipsească din nici o casă de creștin

Mai mult face adevărul ce-ți trimite plâns în gene,
Ca minciuna ce-ți aduce răs ou buzele-i viclene!

Când vine iarna

Când vine iarna, viața între patru ziduri își reia însemnătatea ei. Îți regăsești fotoliul preferat, cărțile dragi ca pe niște vechi prieteni pierduți din vedere în timpul zilelor frumoase. Totul vă îndeamnă la plăceri casnice, căci afară frigul, ceața, ploaia și viscolul se întrec spre a-ți face ieșirile din casă neplăcute. Răcelile gripa, te pândesc la răspântii, reumatismele se furișează dușmănos pentru a pune stăpânirea pe tine.

De obicei acceptăm aceste boli cu resemnare; le considerăm ca făcând parte integrantă din alaiul ce întovărășește iarna. Le lăsam să crească și să progreseze. Multe din victimele lor continuă să-și vadă de treburi și contaminate astfel pe cei din jurul lor, fără să ia în seamă urmările groaznice pe cari le pot avea aceste boli prozaice.

Și câte pneumonii nu provin dintr'un simplu guturai neglijat! N'avem decât să ne gândim la pneumonia gripală cu sfârșit adesea fatal, care de cele mai multe ori pleacă dela o simplă răceală.

Nu ar fi mai bine să prevenim aceste posibilități și să adoptăm proverbul: „Mai bine să prevenim, decât să vindecăm“ întărit de deviza engleză „Safety first“, adică „Înainte de toate securitatea“?

După cum o probază experiența practică putem ajunge la aceasta printr'un medicament foarte simplu. Acest medicament nu e un produs nou, un succes al chimiei moderne, ci este de mult cunoscutul produs natural: *chinina*. Grație chininei, directorul unei mari școli englezești a protejat pe toți internii săi de o epidemie de gripă, pe când elevii externi ce nu au urmat acelaș tratament, au fost bătuiți de molimă. Tot în Anglia, într'o școală de fete, elevele și profesoarele luau toate, zilnic, în timpul perioadei de gripă, o cantitate mică de chinină, grație căreia toate au fost ferite de molimă pe când servitorii cari nu au luat chinină s'au îmbolnăvit.

Dece n'am face și noi, o încercare cu chinină, luând zilnic 20—30 centigrame de chinină în timpul perioadei periculoase, prevenind astfel în mod absolut sigur gripa.

Citiți plătiți și răspândiți „VIEȚA CREȘTINĂ“

DE TOATE

Bețivii lumii

Ați știut? Sunt francezii, unde se vine pe fiecare cap de locuitor mai mulți litri de vin anual. Urmează Italia și apoi Spania.

Noi suntem tot pe aci, dar batem recordul cu rachiu, de aceea avem atâtea necazuri pe cap și păcate pe suflet.

3 milioane de procese

Din studiul unui pricepător, reese că în țara noastră sunt peste 3 milioane de procese anual. Din acestea, peste 1 milion, sunt procese de crimă. In medie sunt cam 1.300.000 acuzați pentru crimă. O creștere continuă din 1931 și până azi.

Socotind că pentru fiecare proces sunt două „părți“, și fiecare parte câte 2—3 martori, asta face cel puțin 12—14 milioane de cetățeni cari trec pe la judecată. E rușine pentru o țară creștină.

Recorduri

Un croitor din New-York a reușit să bage 9 fire de ață într'un singur ac.

Un om din Gourdou (Anglia) a spart 2844 nuci într'o oară.

Un bucătar din Londra a curățit 7 kgr. cartofi în 7 minute.

Credeți?

De ce se spune?

„Domnul să-ți ajute“ -- celui ce strănută!

Când cineva strănută, poporul îi spune: „Domnul să-ți ajute“ sau „Doamne ajută“. Prin unele părți se spune: Noroc. În Anglia se spune: Dumnezeu să te binecuvinteze“.

De unde vine obiceiul acesta?

Se zice, că s'ar fi născut în anul 589, când cetatea Romei a fost bătuită de ciumă. Boala se arăta cu strănuturi și căscături și îndată ce o persoană strănuta, cei din jur înspăimântați se grăbeau să-i spuie: „Dumnezeu să te binecuvinteze“, adică „să te scape de moarte“. In multe părți însă e obiceiul ca acela care cascade să-și facă semnul crucii peste gură și se zice că acest obicei a rămas tot din vremea Romanilor.

AVIZ! Comanda calendarelor se face cu ramburs s'au trimițându-se banii înainte pe adresa: „Vieța Creștină“ Cluj, str. Chintăului No. 51.

NEBUNIILE VREMII

Restaurant pentru câini și pisici

Se știa de mult că sunt spitale, ambulatorii și cimitire speciale de câini și pisici cari sunt cu duimul prin orașele mari.

De curând, ziarele au scris că la Hollywood (America) se va ridica în curând un restaurant pentru câinii și pisicile artistelor și artiștilor de cinematograf de acolo.

Asta în timp ce săracii mor de foame.

Să mai zică cineva că această lume nu e creștină!

MAI MULTĂ LUMINĂ

„Mai multă lumină!“ această ultimă exclamație a lui Goethe a fost deapauri dorința oamenilor nevoiți să dibue prin întuneric jumătate din viața lor. Deaceia tehnica tuturor timpurilor a căutat mijloace tot mai perfecte pentru creerea unei iluminări din ce în ce mai bună a încăperilor și străzilor. Insa toate aceste iluminări se fac cu ajutorul unei surse de lumină. S'ar părea că iluminarea fără sursă și fără consumare de material ar fi tot atât de posibilă ca un perpetuu mobile lucrând fără cheltuială de energie. Și totuși știința în străduința ei a reușit să creeze niște substanțe, așa zise luminescente, care pe baza proprietăți lor radioactive, fosforescente și fluorescente emiță lumină timp de ani îndelungați fără a consuma vre-o energie.

Ministerul economiei naționale a înregistrat deunăzi brevetul de invenție al dlui Emil Samoilă din Capitală, privind aceste produse luminescente și utilizarea lor în arta tipografică. Brevetul înregistrat sub titlul „Tiparul Luminos“ a suscitat un viu interes în toate cercurile din Capitală, date fiind perspectivele extraordinare ale acestei invenții. Pe baza acestui brevet a și început să se lucreze la punerea în aplicare a ideilor ce stau la baza a descoperirii.

Care dintre noi nu a simțit nevoia de-a găsi noaptea numele unei străzi sau șosele, numărul unei case, numele unei firme; iar în timpul nopții în casă: soneria, lumina electrică aparatul telefonic, ușa, clanța ei, sau ori ce alt obiect de care avem nevoie pentru a ne orienta în puterea nopții. Sunt cazuri când lumina electrică nu funcționează sau este stinsă din cauza unui atac aerian sau nu avem la îndemână un chibrit sau baterie electrică și când aceste produse luminoase,

pot salva chiar viața cuiva. Dar lăsând la o parte utilitatea acestor culori de la sine luminoase, în viața de toate zilele, în uzine, fabrici, mine, adăposturi de apărare pasivă, etc. produsele luminescente constituie o excelență reclamă pentru negustori și în acelaș timp o bucurie inepuizabilă pentru tineri și bătrâni, întrucât se pot confecționa tot felul de obiecte cari luminează la întuneric. Dar brevetul dlui Emil Samoilă permite și imprimarea cu mijloace tipografice obișnuite de litere și imagini în culori cari puse la întuneric luminează viu. „Tiparul luminescent“ și-a și început activitatea, confecționând tot felul de obiecte ca celea eminite mai sus, precum și simboluri religioase (cruci, icoane, insigne, etc.) și amatorii se pot adresa de pe acum dlui Emil Samoilă Bucureștii, str. Sf. Constantin 14, telefon 3. 16. 15.

Spre știri

Cele mai bune cărțile cu învățături folositoare sufletului vă puteți procura dela editura „Vieța Creștină“ din Cluj, Str. Chintăului 51.

Cele pe format simplu au prețuri foarte mici. Iată câteva din acestea:

Novenă către sfânta Teresa — 1 Lei
 Nouă vineri către Inima lui Isus — 1 „
 Rugăciune către sf. Iosif — 1 „
 Înfașurarea unui om decurând trecut la cele veșnice de sf. Alfons M. de Liguori 2 Lei
 Ana Wang tânără martiră și Eroism misionar printre leproși — 3 Lei
 Jurământul de l. Dragoslav — 3 „
 Calea crucei cu 14 icoane ale sfinților patimi a Domnului Hristos — 5 Lei
 Prohodul Domnului Hristos, cu melodii pe note (după edit. rev. Albina) — 5 Lei
 Cele mai frumoase colinde — 5 „
 Un sfânt pribeag român de Dr. Ilie Dăianu — 10 Lei
 Viflaimul sau Nasterea Domnului Nostru Isus Hristos, (Dramă religioasă în 3 acte) de Petru Bîlțu Dăncuș — 15 Lei
 Colecții de cântări religioase, partea I-VI, o parte 3 lei, toate părțile — 18 Lei
 Mântuirea Sufletului de Sf. Alfons. — 2 „
 Statornicia în bine de Sf. Alfons — 2 „
 Neplăcerile Bogăției de Tolstoi — 2 „
 Despre lăconie de Sf. Vasile — 2 „
 La comandă se va adăoga prețul de la 3 până la 5 lei, speșele de poștă.

Adu-ți aminte că:

Cea mai bună faptă de milostenie; pomana cea mai mare ce poți face cu un sărman suflet, e că să-i dăruiești o carte bună sau să plătești pentru el un abonament la gazeta „Vieța Creștină“. Azi este mai lipsit omul de hrana sufletului decât de aceia a trupului. Mai mulți ajung în osânda de veci decât câțimor de frig sau de foame. Prin presa bună, noi ne străduim a nutri cu pâinea adevărului sufletele cari au lipsă de aceasta.

Ajuta-ți-ne la lucrarea mânăuirii sufletelor.

Hotel creștinesc la Cluj

In centrul Clujului (Str. Măloasă, lângă Calea Regele Ferdinand) s'a deschis

HOTEL „PARC“

prevăzut cu cel mai avansat confort modern, având calorifer, apă caldă, baie, telefon, etc. Pe lângă avantajile confortului și a prejurilor moderate, HOTELUL „PARC“ se mai recomandă, în deosebi prin nivelul și prestigiul său moral, oferind creștinilor și mai ales preoților cari vizitează Clujul, toate garanțiile unui cămin familiar creștinesc.

Proprietarul său, român, Dl. IOAN CIOCIU, fiu credincios al Bisericii noastre, are considerațiuni deosebite, față de preoțime.